

ONSTRAN SONCA

Nad jezeri, dolinami, gorami,
gozdovi, brezni morskih globočin,
tam onstran sonca, etrskih višin,
in še naprej, za zvezdnih dalj mejami,

se giblješ, duh moj, veder, obsijan,
in kakor ta, ki v valu mre od sreče,
hitiš skoz soj neskončnosti bleščeče,
v neizrekljivi, moški slasti vžgan.

Iz zraka kužnega, kjer te duši,
odleti in očisti se v višini,
kot čisto in božansko vino pij
ta svetli ogenj tam v daljav jasnini.

V megli življenja z muko obtežen,
je srečen, kdor se reši spon nižine,
in vzdigne se s perutmi prerojen
k poljanam žive luči in vedrine,

ko misli kot škrijanci žvrgoleči
zletijo mu svobodno pod nebo,
in iz višin razume, kaj pojo
besede rož in glas stvari molčečih.

EKSOTIČEN VONJ

Če kdaj priprem oči v večer vablјiv
in vdihnem tvojih prsi vonj žareči,
zagledam breg, svetel v spokojni sreči,
nad njim pa sonca blesk nespremenljiv.

Len otok vidim, zemljo čudovito,
kjer pada sad sladak z južnih dreves,
spočite moške žilavih teles,
in ženske, ki jim tli oko odkrito.

Tvoj vonj me vodi pod nebo sijoče,
med jadra, jambore počivajoče,
ko trudni od valov v pristanu žde,

in tamarisk vonjava omamljiva,
žehteča, da nosnice mi drhte,
se v duši s pesmijo mornarjev zлива.

VINO ZALJUBLJENCEV

Ves prostor se v luči preliva!
Brez uzde, ostrog odhitiva,
na vinu odjezdiva v sij
božanski, v nebo čarovnij.

Kot angela, združena v živi
muki nepopustljivi,
skoz jutra modri kristal
k prividom iskrečih se dalj!

Sloniva lahno na peruti
razumnega vetra, svetló
gore nama v blaznosti čuti,

o sestra, objeta tesnó
letiva neutrudno do kraja
slasti, do sanjskega raja.

VABLJIVA GROZA

Nebo se v mukah brez mej
trga kot ti in blede —
kaj v prazno ti dušo rosi,
grešnik nemirni, povej!

— Mraku nenasitno željan,
ki v grozi, v neznanem je skrit,
ne bom vzdihoval kot Ovid,
iz toplega raja pregnan.

Nebo kakor breg razdejan,
ponos moj je tebi enak,
in ti, žalujoči oblak,

mrtvaški si voz mojih sanj,
tvoj soj je pekla odsvit —
tja vrača srce se spočit.

RAZDEJANJE

Ob meni hodi demon neprestano,
obdaja me kot zrak neotipljiv,
vdihavam ga in v prsih žge dušljiv,
srce mi z večno željo je zavdano.

Ker ve, da je v lepoti ves moj up,
se kaže mi v postavi zapeljivi,
zvodniško mi privaja v sli lažnivi
hlepeča usta na nizkoten strup.

Od božjega pogleda me podi,
hropečega brez zraka, brez moči,
v temne planjave žalosti prostrane,

in meče mi v oči, ko me preganja,
nečiste cunje in odprte rane
in znamenja krvava Razdejanja.

Prevedel Jože Udovič

*
* *

Bila je noč ob Židinki ostudni,
kot mrtvec sem pri mrtvecu ležal,
ob truplu plačnem sem sanje tkal
nji, ki v srce je ni, lepoti čudni!